

P. I. C. **PERSMATERIAAL VAN DE GROEPEN VAN**
INTERNATIONALE COMMUNISTEN

ADMINISTRATIE:
H. CANNE MEIJER
TRANSVAALSTRAAT 125 (a)
AMSTERDAM, GEM. GIRO C 2885

Dit persmateriaal wordt
aan belangstellenden
gratis toegezonden.
Stuur ons uw vrijwillige
bijdrage.

DOELSTELLING:

De ontwikkeling van het
kapitalisme voert tot steeds
heviger crises, welke in
steeds groter werkeloosheid en
telkens dieper ontwikkeling
van het productieapparaat hun
uitdrukking vinden, waardoor
miljoenen arbeiders buiten de
productie staan en aan de uit-
hongering zijn prijsgegeven. De
massa op den voorgrond treden-
de rationalisatie van het be-
drijfleven, versnelt het tempo
van deze ontwikkeling.

De toenemende verarming en
de steeds groeiende onzekerheid
van bestaan dwingen de arbe-
dersklasse den strijd voor de
communistiche productiewijs-
e aan te binden. De groepen van
Internationale Communisten
wekken de arbeiders in dezen
strijd op, het beheer en de
leiding van productie en distri-
butie volgens algemeen gelden-
de, maatschappelijke regels
ZELF ter hand te nemen, om
aan DE ASSOCIATIE VAN
VELLE EN GELIJKE PRODU-
CENTEN te vertegenwoordigen.

De groepen van Internatio-
nale Communisten zien den
wezenlijken vooruitgang der
arbeidersbeweging in de ont-
wikkeling van het zelfbewust-
zijn der arbeiders. Daarom
plaatsen ze zich tegenover de
leiderspolitiek van de parlemen-
taire partijen en van de
vakbeweging en stellen de
leuze:
ALLE MACHT AAN DE
ARBEIDERSRADEN!
DE PRODUCTIE IN HAN-
DEN VAN DE BEDRIJFS-
ORGANISATIES!

Int. Instituut
Soc. Geschiedenis
Amsterdam

ALLE MACHT AAN DE ARBEIDERSRADEN!
DE PRODUCTIE IN HANDEN DER BEDRIJFSORGANISATIE'S!
Vijfde jaargang No 12.
Augustus 1932 No 1.

Inhoud :
Stellingen omtrent revolutionaire bedrijfskernen.

Aan alle revolutionaire arbeiders.

Kameraden!

De tijd van revolutionaire massabewegingen nadert snel. De
heksenketel van Midden-Europa, waar reeds eenige jaren achtereen
een slepende burgeroorlog dagelijks zijn slachtoffers eischt, is
de smeulende haard van massaal proletarisch verzet en van de so-
ciale revolutie. En ook in de West-Europese landen heeft de
diep doorvretende crisis belangrijke steunpunten van het kapita-
lisme doen vermolmen. Er is daarom mee te rekenen, dat massale
bewegingen internationaal over Europa voortgolven.

De tijd van revolutionaire massabewegingen nadert snel. We
weten, dat vele revolutionaire arbeiders op dit punt erg twijfel-
achtig zijn. Velen worden moedeloos, als ze zien, hoe de arbeiden-
de klassen gaen spoor van verzet toonen, hoewel de kapitalistische
klassen ze diep in het moeras van de armoede en verdere verslaving
storten. Ze spreken voortdurend van een laffe, lamelendige arbe-
dersklasse, die maar alles slikt. Deze moedelozen of ongeduidigen
geven zich niet voldoende rekenschap van het feit, dat de revolu-
tionaire zelfbevrijding zich door de ontzaglijke macht van de be-
zittende klassen alleen schoksgewijs kan ontplooiën. Kleine be-
wegingen beginnen niets tegen het wapengeweld van de heerschende
klassen. Bij de huidige machtsverhoudingen kan een proletarische
massabeweging alleen massaal zijn, of ze is niets. Als de arbe-
ders niet in verzet komen, komt dat daarom niet door hun lafheid,
maar wel door de ontzaglijke moeilijkheden, waar ze tegenover
staan.

De moeilijkheid van massabewegingen schuilt in de eerste plaats daarin, dat ze niet gemaakt kunnen worden. Geen organisatie, al is ze nog zoo omvangrijk, kan ze oproepen. Ze worden gedragen door het zelfstandig ingrijpen der arbeiders, die hier of daar in staking gegaan, hun makkers uit de andere bedrijven, in andere industrieën in de strijd betrekken, om zoo een algemeen klassefront tegen kapitaal en staat te vormen. Ze kunnen niet van boven af georganiseerd worden, maar berusten op het zelfstandig, op eigen initiatief handelen der arbeiders, wat zijn collectieve uitdrukking vindt in de zelfstandig gekozen comités van actie of ARBEIDERSRADEN.

De voorwaarden, waaraan massabewegingen gebonden zijn, bepalen volkomen onze houding in de klassenstrijd. De propaganda is helder en voor ieder begrijpelijk. De massabeweging is het centrale punt. Het beroepsfront voert tot niets. Voorwaarde voor de strijd tegen kapitaal en staat is het klassefront. Maar dit is alleen te bereiken door het zelfinitiatief der arbeiders, dus buiten de organisaties om. De leiding kan alleen bij de arbeiders en hun Raden liggen.

Dit besef dringt steeds meer bij de revolutionaire arbeiders door, wat bijv. daaruit blijkt, dat er telkens weer groepen ontstaan, die de propaganda voor de zelfbeweging door middel van de Raden ter hand nemen. Deze groepen blijken tot nu toe echter niet stabiel te zijn, want na korte tijd verdwijnen ze meestal weer. De oorzaak daarvan is, dat ze geen klare voorstelling van werkelijke massabewegingen hebben. Ze richten zich op een beperkt doel, waarvoor ze bepaalde eischen als strijdprogramma opstellen en dan roepen ze de massa's op, om deze onder zelfgekozen leiding door te zetten. In de werkloosheidsbeweging hebben we hier voorbeelden genoeg van. De fout zit hierin, dat deze groepen meenen, dat massabewegingen "gemaakt" kunnen worden, als maar de juiste eischen geformuleerd zijn. Maar dan blijkt, dat ondanks het heldhaftig optreden van een kleine kerngroep de massabeweging toch niet ontstaat, en dan zakt de groep voor Radenpropaganda weer in elkaar.

Behalve deze militante groepen, die zonder getheoretiseerd alleen praktisch willen werken, ontstaan ook telkens formaties, die hun uitgangspunt meer in de theorie nemen en bestaande organisaties willen vervormen. Zoo bijv. de onlangs ontstane LINKSCHE ARBEIDERS OPPOSITIE (orgaan "Spartacus"), die het N.A.S. tot Radenorganisatie willen omvormen. De hoofdwerkzaamheid van deze groepen ligt niet op het terrein van de arbeidersklasse in het algemeen, maar ze wenden zich bijna uitsluitend tot de leden van de organisatie, die ze bewerken. Gelukte het streven van deze Link. Arb. Opp., dan zou het N.A.S. dus uit een aantal revolutionaire kernen in de bedrijven bestaan, die de propaganda voerden voor de strijd der arbeiders onder eigen leiding, dat is dus ook met uitsluiting van het N.A.S.-bestuur. Wij voor ons achten een dergelijke propaganda in het N.A.S. echter een volkomen hoopeloze onderneming, want het bestuursapparaat heeft de organisatie voldoende in de hand, om deze "splitszwam" te vernietigen. En waarschijnlijk zal het antwoord van de bestuurders dan ook wel spoedig volgen: Revement.

Deze voortdurende pogingen, om tot een Radenorganisatie te komen, mogen we in hun beteekenis niet onderschatten. Het is een telkens opnieuw zoeken, wat echter ook telkens weer opnieuw op niets uitloopt, omdat telkens weer het doel te beperkt gesteld wordt. Overtuigd van onze zwakte neemt men niet de strijd voor het groote doel in zijn geheel, maar stelt men bepaalde eischen op, of begint aan de omvorming van een organisatie. Maar deze beperkte doeleinden zijn niet te verwezenlijken en dus stort de groep telkens in elkaar.

Toch zou het van groot belang zijn, als er overal in de bedrijven vaste kernen voor de propaganda van de massabeweging voorhanden waren. En daarom dringen we er bij dergelijke formaties er met de meeste nadruk op aan, dat ze een gemeenschappelijk algemeen programma voor hun werkzaamheid binnen de arbeidersklasse vormen. De verschillende groepeerings behoeven daarmee nog volstrekt niet organisatorisch verbonden te zijn. Het komt slechts aan op een gemeenschappelijk algemeen richtsnoer van handelen. Zoo zouden we dan een formatie van kernen krijgen, die precies weten wat ze willen, ook al zien ze verschillende vraagstukken nog niet hetzelfde. Waar het op aankomt, is, dat een gemeenschappelijk grondslag deze kernen verbindt.

Reeds vroeger hebben we gepoogd revolutionaire bedrijfskernen op een gemeenschappelijke basis te brengen, door onze "Stellingen omtrent revolutionaire bedrijfskernen" te formuleeren, waarin we de meest elementaire eischen van de strijd bij de tegenwoordige machtsverhoudingen hebben neergelegd. Gezien het feit, dat er telkens weer revolutionaire groepen ontstaan en verdwijnen, meenen we goed te doen, deze stellingen hieronder nog eens af te drukken, omdat ze misschien het kristallisatiepunt kunnen zijn voor komende nieuwvormingen.

STELLINGEN OMTRENT REVOLUTIONAIRE BEDRIJFSKERNEN.

I. Doel.

1. De revolutionaire bedrijfskernen voeren in de bedrijven de propaganda voor de omverwerping van het kapitalistische productiesysteem en voor de doorvoering van de productie voor de behoeften op de grondslag van de associatie van vrije en gelijke producenten; het beheer en de leiding in handen van de arbeiders zelf door middel van hun bedrijfsorganisaties en Raden.
2. In deze strijd kan de arbeiderklasse alleen overwinnen, wanneer ze in door de arbeiders zelf geleide acties als Eenheid tegen de ontzaglijke economische macht van de bourgeoisie (trusts, monopolies) en haar politieke macht (de staat) optreedt. De klassenstrijd zelf is de voedingsbodem, waaruit deze Eenheid in willen denken en handelen, om de productiemiddelen aan de bourgeoisie te

op hun terrein.

Het standpunt van de revolutionaire partijkeren in de praktische klassenstrijd wordt volkomen gedragen door het beginsel van de proletarische revolutie: het beheer en de leiding van alle maatschappelijk gebouwen moet in handen van de arbeiders zelf berusten. Van dit gezichtspunt uit verschijnt het oude twispunt, of de revolutionaire arbeiders loonstrijden als zijnde reformistisch moeten verwerpen, of dat ze moeten stemen, in een nieuw licht. Van dit gezichtspunt uit, blijkt dat het vraagstuk lout gesteld is en dat daarom ook niet het juiste antwoord gegeven kan worden. Het wezen van de komende klassenbewegingen is het opwonen van de arbeidersklasse naar de zelfstandige doorvoering van het zelfbewustzijn en het zelfhandelen. De revolutionaire partijkeren trachten daarom steeds dit "principe van de Commune van Parijs" bij alle bewegingen der arbeiders door te voeren. De in h o n d e z e r bewegingen, die het gaat om het arbeidsloon of om andere eischen, kan door de revolutionaire partijkeren niet bepaald worden. Daarom zijn deze kerne geen plaatsvervangers van de oude vakbeweging: het verbeteren der arbeidsvoorwaarden ligt in het geheel niet

I. De komende strijd.

overgegaan.

en de leiding van het maatschappelijk leven is op de massas zelf. Functies tot een levend deel van de massas geworden. Het beheer heerschende beambtenapparaat opgeheven en zijn de maatschappelijke dan het eigenmachtige, van de massas, is afgevoerd en over de massas van de Radenorganisatie, die uit de B.O.'s opgroeit. Daarmee is meene arbeidsregelingen en algemeene maatregelen zijn dan de taak teruggevoerd van alle functionarissen aan zich houden. Alle algemeene door middel van hun B.O.'s en Raden, het recht van benoemen en brengen. Dit is alleen mogelijk, als de arbeiders zelf, eventueel pijnlijk leven niet anders dan de wil der arbeiders tot doorvoering verantwoordelijk, zoo moeten de functionarissen in het maatschappelijk van de wil der arbeiders moeten zijn en dus naar beneden bestuurs der organisaties niet anders dan de uitvoerende de arbeiders zelf in organisaties moeten beheerschen, zooals de deiljkheid naar beneden stellen van alle functionarissen. Zoals heerschen. Het "stuk slaan" van de staat is het onder verantwoordelijkheid, die als zaakwasmers van de bourgeoisie over de massas, beambtenapparaat en de militair-bureaucratische kaste der bourgeoisie van de ophelling van het oude, de arbeiders vlijandige selen van de Commune van Parijs (1871). Het "stuk slaan" van Het vernietigen van de staat is het doorvoeren van de beginningen.

ontuiken en naar staat te vernietigen, oprecht. Het optuigen tot deze eenheid is de wezenlijke inhoud der komende klassenbewe-

2. In deze strijd om de "eigen leiding" zal de arbeidersklasse alle oude arbeidersorganisaties tegenover zich vinden. De oorzaak daarvan ligt in het feit, dat in al deze organisaties de bourgeois-verhouding van leiders tot massa overheerscht. Bovenaan staat de leiding, die de inhoud, maar vooral de gang der bewegingen bepaalt. Bedeelde organisaties hebben een beambtenapparaat ontwikkeld, dat van de massa der leden afgescheiden is, en een zelfstandig leven voert. Verantwoording der verschillende functionarissen geschiedt nooit "naar beneden" maar steeds "naar boven". Het recht van benoemen en ontslaan van functionarissen is niet aan de massa, maar berust in de hogere regionen, die alle functies in het organisatie apparaat doen innemen door personen, die zij voor hun leiderspolitiek geschikt achten. De organisaties van de oude arbeidersbeweging vertoonen daarmee dezelfde karaktertrekken als de staat. Het "stuk breken" van de staat beteekent daarom met een het "stuk breken" van deze organisaties. Daarom verzetten ze zich met hand en tand (en met de mitrailleur!) tegen een proletarische revolutie, evenals de bourgeoisie. Daarom vindt de bourgeoisie in de oude arbeidersbeweging haar stevigste steunpunt tegen een proletarische revolutie.

3. Uit deze toestand blijkt, dat er geen wezenlijk verschil is tusschen de strijd om de directe doorvoering van de proletarische revolutie en de praktische klassenstrijd, die zich rond om het arbeidsloon beweegt. De strijd om de beginselen der "eigen leiding" in iedere beweging der arbeiders te leggen, is in wezen een strijd om het communisme zelf.

III. De "wilde staking".

1. De vakvereenigingen vormen een der belangrijkste steunpunten der bourgeoisie tegen de proletarische revolutie. Volkomen vastgelopen in de samenwerking tusschen kapitaal en arbeid, langs de weg der collectieve contracten, zijn ze geheel met het kapitalisme vergroeid. Onmachtig om met de beroepsorganisaties de strijd tegen het moderne trust- en monopolie-kapitalisme te beginnen, kunnen ze er niet eens aan denken, zich tegen de verarming der arbeidersklasse te verzetten, zonder hun organisatie zelf op het spel te zetten. En waar uit de arbeiders zelf bewegingen opkomen, om de strijd tegen het kapitaal aan te binden, scharen ze zich direct aan de zijde der ondernemers, omdat deze beweging voor hen even gevaarlijk is als voor de bourgeoisie.

Deze bewegingen, die uit de arbeiders zelf voortkomen, en zich, (zooals de praktijk zelf reeds leerde), bijna altijd voor in de vorm van "wilde" stakingen. De vakvereenigingen breken deze wilde stakingen direct kapot, waartoe ze, al naar de omstandigheden, verschillende methoden toepassen. De voordeeligste methode voor hen is, de leiding der staking over te nemen, waarna ze de overeenkomst met de ondernemers aangaan en de staking eenvoudig opheffen. Lukt dit niet direct, dan verplichten ze hun leden tot onderkruiperswerk, om zoo de staking te breken.

2. Het is van groot belang, het verloop van deze wilde stakingen na te gaan. En, vragen we ons na afloop der beweging ernstig af, welke methode de beste uitwerking had, het "overleg" der vak-
zen in de directiekamer der ondernemers, of de wilde staking onder leiding van een stakingscomité uit de arbeiders, dan is in de praktijk gebleken, dat beide meestal naar de nederlaag voerden. De wilde staking zakte na eenige tijd in elkaar, waartoe het wroeten der vakbeweging, die geen middel inbeproefd liet, om de arbeiders de nederlaag te bezorgen, voor geen gering deel bijdroeg.

Toch ligt hier niet de werkelijke oorzaak van de nederlaag. De hoofdoorzaak ligt hierin, dat de wilde staking nog in het aller-eerste stadium harer ontwikkeling is. Bij het duidelijke bankroet der vakbeweging, zetten de arbeiders nog pas de eerste stap naar het zelfhandelen. Maar ze blijven voorloopig feitelijk hog in de banen der oude vakbeweging, voor zoover het de "beperkte" staking betreft. Juist zooals de vakverenigingen een enkele keer nog wel eens doen, leggen ze een deel van een bepaalde industrie stil, om hiermee het kapitaal tot concessies te dwingen. Nu moge dit in enkele gevallen succes hebben, in het algemeen echter, vooral bij grotere conflicten, voert het evenals bij de vakverenigingen, tot de nederlaag. De "eigen leiding" is dus volstrekt geen tusschermiddel, dat de overwinning verzekert. De zaak is deze, dat geen beperkte staking (de zuiver tot zekere tak van bedrijf begrensde) in de huidige tijd van trustkapitalisme iets tegen de bourgeoisie uitricht. De bonzocratie van de vakbeweging weet dit heel goed en daarom begint ze er niet aan.

3. De revolutionaire bedrijfskernen hebben daarom tot taak, het "beroepsfront" in een "klassefront" om te vormen; ze moeten er naar trachten iedere staking terstond op andere takken van bedrijf te doen overslaan. Deze stakingstaktiek is alleen mogelijk, als de vakorganisaties uit de leiding van de staking geweerd worden, omdat de vakvereniging daartoe onwillig en onmachtig is. Ze is onwillig, omdat haar apparaat volkomen op het "overleg" tusschen kapitaal en arbeid is ingesteld; ze is onmachtig, omdat ze door de collectieve contracten aan handen en voeten gebonden is en bij een uitbreiding der beweging terstond op onwettig terrein komt, zoodat haar bezittingen gevaar loopen.

IV. Bedrijfsorganisatie en bedrijfskern.

1. De revolutionaire bedrijfskernen richten hun werkzaamheid geheel op het als één man doen optreden van de bedrijfspersoneelen zelf, los van iedere partij of vakvereniging. Ze vorderen de personeelen op, zich niet te laten verdeelen door de versplinterende geest der verschillende diplomaboekjes, maar **g e m e e n s c h a p p e l i j k** hun houding in de strijd te bepalen.

Hier moet dus door ieder arbeider afzonderlijk de strijd gestreden worden tusschen de partij- of vakverenigingsdiscipline en de klassesaamhoorigheid. Overwint de klassesaamhoorigheid, komt het tot een gesloten strijdfrent, dan is daarmee de van de bourgeoisie geërfde leiderspolitiek overwonnen en de eigen proletarische klassenpolitiek treedt in haar plaats.

2. Gaan de arbeiders, op deze wijze georganiseerd, in de strijd, treden ze dus georganiseerd volgens het bedrijf op, dan vormen ze op dat oogenblik een bedrijfsorganisatie, die een werkelijke klasseorganisatie is. Deze B.O.'s voeren de strijd; ze beslissen over de strijdmaatregelen in de stakingscomité's, voeren eventuele onderhandelingen met de ondernemers en sluiten zelf de strijd af.

3. Deze klasseorganisaties moeten niet verward worden met de bedrijfskernen. De kern is **n i e t** de vertegenwoordiger van de klasse: ze is niet als zoodanig gekozen en kan daarom niet de leiding van de staking op zich nemen. Voor zoover leden van een kern in de stakingsleiding zitting hebben, zijn ze daar alleen als arbeiders, die door het personeel als zoodanig aangevoelen zijn.

4. Na afloop van een strijd valt de B.O. uiteen, doordat de arbeiders niet meer volgens het bedrijf georganiseerd als eenheid naar buiten optreden: de partij- en vakverenigingsdiscipline sorteeren de arbeiders weer in de verschillende hokjes. War blijft is de revolutionaire bedrijfskern die steeds klaar staat, opnieuw een beroep op het klassegevoel **x** te doen.

5. De B.O. als uitdrukking van de eenheid der arbeidersklasse zal dus **v o o t** de proletarische revolutie telkens weer verdwijnen, om pas bij het beslissende keerpunt in de machtsverhoudingen de blijvende organisatievorm der arbeiders te zijn. De arbeiders treden dan los van iedere partij of vakvereniging als productie-eenheid op en bouwen door hun netwerk van verbindingen de associatie van vrije en gelijke producenten.

DE LINKSCHE ARBEIDERSOPPOSITIE.

In de inleiding bij de hierboven afgedrukte stellingen, die omstreeks half Juli werd geschreven, spraken we de verwachting uit, dat het N.A.S.-bestuur de propaganda van deze L.A.O. wel met royaal zou beantwoorden. We wisten toen niet, dat deze verwachting al voor het verschijnen van dit nummer door de gebeurtenissen zou zijn achterhaald. De propaganda, door de L.A.O. gevoerd, die tot doel had het N.A.S. te reorganiseeren tot een bond van bedrijfskernen voor de Radenpropaganda, dus voor het zelfstandig optreden van de arbeiders in werkplaats en stempellokaal, was wel geen aanslag op het N.A.S., zooals de arbeiders zich dat voorstellen,

als strijdorganisatie van revolutionaire arbeiders, het was wel een aanslag op het N.A.S. van de bonzen. Deze hebben zich dan ook gehaast met alle middelen, roeyementen, verdachtmakingen, deze oppositie buiten het N.A.S. te werken. Al het vuil, waarmee we in de 3e Int. de opposities altijd zien bewerken, werd hier tegen de L.A.O. gebruikt. De Sneevliet-Bouwman-klied, die nog kort geleden tegen de C.P. de zede-apostel speelde, en de ethika van menschen als Roland Holst als vlag op hun modderschuit hanteerde, heeft hiermee gedemonstreerd, dat ze alleen in een opzicht van de C.P. verschilt: dat is in een ontzettende schijnheilige huichelachtigheid, omdat de C.P. nog min of meer toegeeft dat ze de arbeiders bezwelen, als dat in het belang van de partij is.

Voor de L.A.O. hebben deze roeyementen dit gevolg gehad, dat ze gedwongen werden te doen, waar we in onze inleiding op wezen, namelijk om hun doel verder te stellen dan de niet te verwezenlijken, hervorming van het N.A.S. alleen. Het optreden van het N.A.S. bestuur heeft een deel van hun menschen afgeschrikt, ze hebben, zoo als het merendeel van de N.A.S.-arbeiders die de werkelijke verhoudingen niet doorzien, de illusie van het schijnrevolutionaire N.A.S., samen met de hogere steunuitkeering, gekozen boven de werkelijkheid van een kleine revolutionaire kerngroep. De anderen werden daardoor gedwongen, om, wilden ze niet kapot gaan, verder te gaan en de propaganda voor het Radenbeginsel niet vaat te kopen aan het al of niet slagen van hun werken in het N.A.S. Ze willen, waar ze maar kunnen, kernen voor de Raden-propaganda bevorderen.

Waar de zaken zoo staan is het onze plicht, de propaganda van deze groep te ondersteunen, waar we maar kunnen. Dat kan op het oogenblik het beste door te werken met hun orgaan "Spartacus", dat elke 14 dagen verschijnt. Onze groep heeft regelmatige medewerking aan Spartacus toegezegd. We wekken onze leden en lezers op deze kameraden van Spartacus te steunen door met dit blad te colporteren; het kan voor verschillende losstaande enkelingen en kleine groepen die op het Radenstandpunt staan, een bindmiddel zijn. De redactie wordt door de leden van de Rotterdamse groep samen gevoerd. Copie moet binnen zijn uiterlijk maandags voor het verschijnen van het nieuwe nummer bij het adres van de redactie:

Millinostreet 28a Rotterdam-Zuid.

Colportagenummers 3 5 et verkrijgbaar bij de administratie:

Oudelandstraat 3. Rotterdam-Zuid.

P. I. C. PERSMATERIAAL VAN DE GROEPEN VAN INTERNATIONALE COMMUNISTEN

ADMINISTRATIE:
H. CANNE MEIJER
TRANSVAALSTRAAT 126 (c)
AMSTERDAM, GEM. GIRO C 2985

Dit persmateriaal wordt
aan belangstellenden
gratis toegezonden.

Stuur ons uw vrijwillige
bijdrage.

DOELSTELLING:

De ontwikkeling van het kapitalisme voert tot steeds heviger crisissen, welke in steeds groter werkloosheid en telkens diepere ontzetting van het productieapparaat hun uitdrukking vinden, waardoor miljoenen arbeiders buiten de productie staan en aan de uit-hongering zijn prijsgegeven. De thans op den voorgrond tredende rationalisatie van het bedrijfsleven versnelt het tempo van deze ontwikkeling.

De toenemende verarming en de steeds groeiende onzekerheid van bestaan dwingen de arbeidersklassen den strijd voor de communistische productiewijze aan te binden. De groepen van Internationale Communisten wekken de arbeiders in dezen strijd op, het beheer en de leiding van productie en distributie volgens algemeen geldende, maatschappelijke regels ZELF ter hand te nemen, om zoo DE ASSOCIATIE VAN VERLIE EN GELIJKE PRODUCTIEN te verwezenlijken.

De groepen van Internationale Communisten zien den wezenlijken vooruitgang der arbeidersbeweging in de ontwikkeling van het zelfbewustzijn der arbeiders. Daarom plaatsen ze zich tegenover de leiderspolitiek van de parlementaire partijen en van de vakbeweging en stellen de leuze:
**ALLE MACHT AAN DE ARBEIDERSRADEN!
DE PRODUCTIE IN HAN-
DEN VAN DE BEDRIJFS-
ORGANISATIES!**

Int. Instituut
Soc. Geschiedenis
Amsterdam

ALLE MACHT AAN DE ARBEIDERSRADEN!
DE PRODUCTIE IN HAN-
DEN DER BEDRIJFSORGANISATIE'S!

Sept. N^o1. 1932.

HET ANTI-OORLOGSCONGRES VAN DE IIIe INTERNATIONALE

GEHOUDEN OP 28 en 29 AUG. '32 te AMSTERDAM.

Dus nu hebben we deze comedie ook alweer gehad. 't Stuk was heel aardig in elkaar gezet. Text van Moskou, regie van de pacifisten rondom Barbuse, reclame in handen van de kapitalistische regeeringen. Zwitserland en Engeland weigerden de opvoering, Holland had alleen bezwaar tegen een paar medespelers. Door deze bijzondere reclameverzorging was 't succes der opvoering verzekerd, voorzover het de publieke belangstelling betrof.

Nu 't congres achter de rug is, verbaast men er zich over, hoe zulk een geraffineerde zwendel mogelijk is. Officieel doet Moskou of het met dit congres niets te maken heeft gehad. Het moet dit doen, omdat dit congres in proletarische zin niet als anti-oorlogscongres aangezien kan worden. In 1922 was de IIIe Internationale nog heel goed met dit soort zaken op de hoogte. Op het "Vredescongres" van het I.V.V. dat toen in Den Haag gehouden werd, verklaarde de russische delegatie:

"WE ZIJN HIER BIJEENGEKOMEN, OM DE STRIJD TEGEN DE OORLOG TE ORGANISEEREN. ZIJN HET DAN ALLEMAAL TEGENSTANDERS VAN DEN OORLOG, DIE HIER AANWEZIG ZIJN? DAAROP ZEG IK: NEEN EN DRIEMAAL NEEN. IK ZIE HIER DE VERTEGENWOORDIGERS VAN BURGERLIJKE PACIFISTISCHE VEREENIGINGEN, DIE GELOOVEN, DE GEESSEL VAN DEN OORLOG TE KUNNEN VERNIETIGEN, ZONDER HET KAPITALISME AAN TE TASTEN."

Nu echter, op dit congres in 1932, vinden we pacifisten van alle schakeering naast agressieve nationalistinnen uit de Oostersche landen. En Moskou vernadert ze plotseling allemaal in communisten. Als de leider van de britsch-indische nationalistinnen, PATEL, in een open taxi komt aanrijden, gaan de vuisten omhoog tot een krachtig: "ROOD FRONT!" En PATEL antwoordt prompt met hetzelfde gebaar! Want hij is toch ook een soldaat van het "roode leger!" Dan komt PATEL op het podium, het congres verhoert zich en zingt deze nationalist "DE INTERNATIONALE" toe! Wat zal die Patel gelachen hebben om zoo veel verdwazing.

In politiek opzicht was dit congres heel belangrijk, doordat het de politiek van Moskou duidelijk blootlegt. Rusland zoekt te verhinderen, dat de arbeidersklasse de volgende oorlog met een